

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week wil ik in *Mijn weekblad* pleiten voor een andere kijk op de vaderlandse geschiedenis. Wat er nu nog in de leerboekjes staat, stuurt ons al te vaak in een verkeerde richting.

Een andere kijk op de historie

“Steeds keert daarbij de vraag terug wat 'Nederlandschap' eigenlijk inhoudt. Aan dat begrip zal ook de huidige generatie jonge veelkleurige Nederlanders die nu wordt opgeleid weer invulling geven.” Dit is een tekstfragment uit de officiële canon van onze vaderlandse geschiedenis. Maar die verplichte canon, de basis van ons geschiedenisonderwijs, is zelf niet meer van deze tijd. Ik zal proberen aan te geven wat ik bedoel.

Na de turbulente tijd toen Napoleon Europa beheerste, landen onder de voet liep, koningen verving door familieleden en vrienden, heerste alom het gevoel “Dit nooit weer”. Het nationalisme werd geboren. Wat tot nu toe conglomeraties van zelfstandige staatjes waren geweest, zoals Nederland en Duitsland werden tot naties aaneengesmeed. De “vaderlandse geschiedenis” werd uitgevonden. Op alle scholen werden de kinderhoofden volgepompt met verhalen over dat glorieuze verleden. Dat men daarbij met de waarheid nogal eens een loopje nam, hoop ik in volgende afleveringen van *Mijn weekblad* nog aan te tonen. Maar het was wel effectief. De natie en het nationalisme waren geboren.

De gevolgen zijn bekend. De ene oorlog na de andere teisterde dit werelddeel. De bloedig verlopen twintigste eeuw leidde weliswaar tot bezin-

ning, tot vormen van samenwerking en streven naar Europese eenwording, maar het nationalisme was nog niet dood, nog lang niet. De vaderlandse geschiedenis is ons met de paplepel ingegoten. Het is het cement van het nationalisme in onze genen.

Het heeft wel iets krampachtigs. Voor miljoenen Nederlanders is het verleden van hun voorgeslacht niet iets met moedige Bataven, met graven van het Hollandse Huis of met een Gouden Eeuw. Toch wordt hun kinderen dat vreemde verhaal van de vaderlandse geschiedenis verteld als de enige waarheid. Het leidt tot vreemde oprispingen zoals de discussie over Zwarte Piet waar de belevingswereld van de geschiedenis bij onderscheiden bevolkingsgroepen nogal blijkt te verschillen.

Zorgwekkender zijn de gevolgen voor de politieke voorkeuren van veel medeburgers. Gestaald door hun nationalistische opvoeding, door alles wat ze in de schoolbanken hebben geleerd, verzetten ze zich tegen allerlei vormen van Europese eenwording. Eigen volk eerst, wordt een algemene leuze. Stilzwijgend wordt ervan uitgegaan dat alleen blanken met overgrootvaders in dit land tot het eigen volk behoren. Politici als Wilders drijven op de golven van dit gevoel naar grote hoogten. De vraag is of zijn aanhangers ooit uit die nationalistische droom kunnen ontwaken.

Lezer Walter Prinsze zond mij deze foto van een Sinterklaasoptocht in Australië. Daar heeft men blijkbaar een oplossing gevonden voor die vreemde discussie over wit of zwart onder het motto “Geen gezeur over het paard”.